MIRON SCOROBETE
COMOARA DIN PEȘTERA SCHELETELOR
62
CLUBUL TEMERARILOR

MIRON SCOROBETE

COMOARA DIN PEȘTERA SCHELETELOR

II

62

EDITURA TINERETULUI

Coperta de IONESCU DUMITRU

17

Grădina de vară nu mai arăta, însă, așa cum o lăsase Tino. Lumea care-și încheiase tranzacțiile dăduse buzna în incintă, era o înghesuială prin care și un leu congolez cu greu ar fi putut străbate, chelnerii nu mai răzbeau să ajungă cu halbele la destinație, le balansau pe deasupra capetelor, mîini amenințătoare se înălțau spre ele și, în cele mai dese cazuri, cupele înspumate erau vărsate în creștetul cui se nimerea. Prins în aglomerație, Tino de abia reuși să evite un astfel de șuvoi ce se revărsă abundent la o palmă de el.

Masa la care stătuseră Nabú și vînătorul era acum ocupată de un grup gălăgios. Cei doi nu se mai vedeau nicăieri. Înfruntînd aceleași greutăți cu care avusese de luptat la intrare, scundul bucureștean izbuti pînă la urmă să se vadă din nou în stradă.

Încotro s-o apuce ? Ce altceva decît pura întîmplare îți poate scoate înainte pe cel căutat într-un bîlci mai amețitor decît un carusel ? Ce sentință, și, să recunoaștem, pe deplin îndreptățită, va formula Jerry aflînd că orice urmă a suspecților a fost pierdută ? Și asta din cauza cîtorva cărți poștale ilustrate...

Începu să rătăcească fără țintă, de-a lungul străzilor înțesate de gherete improvizate, lăsîndu-și pașii în voia lor. Numai instinctul de vechi explorator, combinat cu puțin noroc, îl va repune pe pista cea bună.

Trecuse așa o oră sau mai mult de cînd umbla abătut, însetat, prăfuit. Se găsea în unul din acele momente cînd cea mai cumplită dorință ce te copleșește e să sari gardul unui ștrand și să te arunci în bazinul răcoros.

Privi în jur ca spre a se dumiri dacă o localitate ca aceasta arată a avea ștrand. Nici vorbă ! Se găsea pe strada care ducea la gară. Casele erau aici mai rare, nu se mai înghesuiau una în alta, cu grădini între ele. Chiar din spatele lor începeau culturi de porumb, secară sau cînepă. Prin curți, la umbra cîte unui nuc uriaș sau a ghirlandelor de viță, la mese de scîndură, se jucau table sau cărți pe chibrituri. Se gîndi un moment să se apropie de o poartă și să ceară o cană de apă, dar observă că setea, fără a slăbi, se transformase în foame.

Ajunse în dreptul unei clădiri de o relativă impozanță, dar nezugrăvită de mult, pe fațada căreia scria cu litere mari : VILA MILLY. Spre deosebire de toate casele vecine, aici nu se observa nici cea mai mică mișcare, storurile erau lăsate, toate ușile închise. Locatarii erau, pesemne, plecați, sau dormeau duși. În spate, dintr-un lan cu porumbul mare pînă aproape

de acoperiș, se înălța un măr văratic. De pe gard puteai ajunge aproape fără efort între crengile lui. Ceea ce Tino și experimentă.

Ajunsese pe la jumătatea celui de-al șaselea fruct, după ce-și înțesase buzunarele, cînd fereastra ce dădea spre coroana pomului se deschise brusc. Altcineva, aproape în același timp, se repezi și o apropie, lăsînd-o abia întredeschisă.

— Las-o, se auzi o voce, nu vezi că te înec aici?

— Ai timp să respiri destul aer curat pe Bucura, replică celălalt. Ferestrele sînt făcute să stea închise, ca și gura. Cînd se deschid prea mult...

Geamul era acoperit cu hîrtie pentru învelit caietele școlare, decolorată de lumină. Prin crăpătura ferestrei răbufni un fum gros de țigară învăluind pomul în valuri înecăcioase. Tino se simți cuprins de amețeală și abia își înăbuși un acces de tuse.

Își încordă auzul, dar cei doi tăceau. Așteptau, se vede, să închidă din nou fereastra pentru a-și putea relua misterioasele afaceri. Dacă era așa, lucrurile se complicau îngrozitor, nelăsînd să se întrevadă nimic din taina ce apăsa asupra „Vilei Milly".

După ce atmosfera se mai limpezi, prin slaba dîră luminoasă ce pătrundea înăuntru, Tino distinse siluetele a doi bărbați ce fumau tăcuți.

Peste cîteva minute, unul din ei se apropie de fereastră spre a o închide.

— Nabú, urlă Tino sub perspectiva disperată de a rămîne cine știe cît timp suspendat în pom, fără să afle o iotă din ce se petrece înăuntru. Măcar să-i surprind, să văd ce fac, gîndi el.

În aceeași clipă, în timp ce păcurarul încremeni uimit în cadra ferestrei, băiatul își dete drumul cu toată greutatea din măr. Căzătura fulgerătoare realiză însă cea mai cutremurătoare scenă ce se poate imagina. În loc să ajungă cu tălpile pe pămînt, se trezi călare în spinarea cuiva care, abia atunci își dete seama, aștepta pitit între buruienile mari ce înăbușeau porumbul. Acesta se ridică înspăimîntat și o luă la goană spre fundul grădinii, cu Tino în spate, făcîndu-și cu greu loc printre foile tăioase ale porumbiștei. Tichia îi căzuse, smulsă de crengile mărului, lăsînd țeasta goală ca un dovleac ce s-ar fi desprins din vîrtej săltîndu-se îngrozit spre vreo ascunzătoare.

— Sari jos, se auzi un strigăt, pînă nu-mi iese din raza puștii !

Tino își făcu vînt într-o parte, se piti la pămînt și așteptă bubuitura care nu întîrzie. Dovleacul dispăruse, însă, cu o agilitate surprinzătoare și tot ce mai văzu cînd se ridică dintre buruieni fu bustul vînătorului cu coatele pe pervaz și pușca în mîini, parcă mulată după o teribilă încordare. Privea dezolat pe deasupra porumbiștilor cu acel aer care spune singur că nu mai e nimic de făcut.

Abia cînd Tino luă tichia ce se legăna spînzurată în ramul mărului și i-o aruncă lui Nabù acesta izbucni subit într-un rîs răsunător.

— Dar ești un călăreț de mare clasă, zise cînd se mai domoli.

— A treia oară cînd îmi scapă ! oftă vînătorul cu o părere de rău fără margini. Înseamnă că niciodată...

— Ți-am spus că trebuie să-l prinzi, nu să-l ciuruiești, îl întrerupse Nabù. Ce, Doamne iartă-mă ! Pricepi așa greu ? Parcă tu ai fi cioban, nu eu.

— Trebuia să-mi pice, reluă celălalt. N-o s-aștept pînă-și termină depozitul de aur. Tot cu cîte-o oală pe care mi-o plasezi, nu mă îmblînzești, să nu crezi...

Nabù arătă din cap spre copil, în sens de : „astea nu-s lucruri pe care să le discutăm față de el".

— Unde e Jerry ? întrebă.

— La căruță, explică Tino.

— Repede, acolo ! comandă ciobanul. Jerry e în pericol.

Tino nu-și putu da seama dacă Nabù era sincer cînd spunea aceasta, sau plecarea grăbită se datora faptului că el îi deranjase în afacerile lor și ei n-ar fi vrut ca el să intre în „Vila Milly" să vadă ce se întîmplă înăuntru. Deduse doar atît că grupul vînătorului și cel al pleșuvului sînt rivale, cel de al doilea părînd a fi pus mîna pe comoară. Poziția lui Nabù

nu era clară, în timp ce ţintaşul de vulturi dispăruse cu totul în culisele muntelui unde pregătea, probabil, o cumplită lovitură de teatru.

18

Tîrgul de vite arăta ca un cîmp după bătălie. Lumea începuse să se rărească. Unul după altul, carele se puneau în mişcare ca la începutul unei lungi pribegii. Din loc în loc, ghiulele risipite mai fumegau : instalaţiile unde se prăjeau mititei şi se fierbeau crenvurşti. Gherete se demontau sub izbiturile securilor, se încărcau şi ele pe căruţe şi lăsau locul pustiu. Coviltirele moţilor întăreau şi mai mult impresia că un drum lung avea să se aştearnă sub rafurile roase ale roţilor de lemn.

Se petrecuseră schimbări şi în şirul indivizilor întinşi la soare. Unii se uscaseră de-a binelea, şi se pregăteau de plecare, alţii, abia ieşiţi din apă, aşteptau nerăbdători să ocupe locul ce se elibera. Lîngă cei mai mulţi, nevestele resemnate aşteptau să se zbicească pentru a-i putea transporta acasă. Tînărul trăpaş dispăruse şi asta însemna că totul s-a sfîrşit. Galbena urmînd să rămînă singură cu nămolurile ei, scoase abia o clipă de cutezătorii călăreţi din veşnicia lor sleită.

Măgăruşul îşi aştepta nemişcat lîngă căruţa lui Nabû întorsătura destinului. Se poate afirma cu sigu-

ranță că nu visa nici aşchiile de piatră ale muntelui ce-i vor mîngîia de-acum copitele, nici tălăngile ce aveau să-i încînte urechile lungi pînă la capătul zilelor. Visele lui puteau fi altele, oricare, în afară de acestea, pentru că, obişnuit, visele sînt cam altele decît cele care ar trebui.

În jurul lui şi al căruţei, singura ce-i devenise familiară în timpul şederii şi de care nu se mai despărţea, creştea tot mai mult golul, pe măsură ce tîrgul se stingea treptat, istovit. Mai rămăsese alături doar pata murdară lăsată de un camion, obolul acestuia la îngrăşarea şesului roşcat.

— Unde e Jerry ? repetă Nabú întrebarea de la „Vila Milly".

Tino privi agitat în jur, tot mai speriat, pe măsură ce o neagră presimţire punea stăpînire pe el. Ca să se elibereze de greutatea coşmarului şi în speranţa că va fi prin ceva contrazis, printr-o întîmplare sau măcar un cuvînt, şopti parcă vinovat :

— Cred că l-au găsit ai lui. Cred că acum e acasă, poate i-au dat de mîncare, sau îl ceartă...

— Nu e omul, spuse pe gînduri vînătorul. Mă tem de altceva mult mai rău. Îl cunosc ce poate şi mai cunosc pe cineva... preferă el să rămînă enigmatic.

— Îl cunoşti pe Jerry ? zise Tino uimit şi revoltat totodată. Vocea lui putea să însemne că se teme de oamenii aceştia care pentru a pune mîna pe comoară sînt în stare de orice, dar şi că Jerry e prietenul lui

și nu dă voie oricui să-și dea părerea despre el. Faptul precis că sînt în dușmănie cu pleșuvul, pe care și el îl ura cel puțin de două ori pe atîta, nu schimba cu nimic datele problemei. Important e ca el și Jerry să nu cadă în mîna nici unui grup, ca ei doi să-și poată continua expediția. Iată însă că unul din ei piere fără urmă, iar el rămîne să se războiască singur cu două grupuri mai mari și mai bine înarmate. Să se războiască, în același timp, cu necunoscutul.

— Îl cunosc, declară vînătorul, ca și pe tine. Vă știu și planurile. Iar fiindcă veni vorba, țin să te avertizez că documentele voastre conțineau cîteva erori

— Știi toate astea de la vînătorul de vulturi... Nu ne-a furat degeaba jurnalul, observ că vi l-a prelucrat tuturor, spuse Tino cu ironie amară, privindu-l pe celălalt drept în ochi. Unde ați ținut ședința, pe Judele, pe Chiciura, pe Custura Păpușii ? Sau la Tăul Spurcat ?

— Erorile văd că vă caracterizează, continuă să rămînă calm vînătorul. Nu el v-a furat jurnalul, *el vi l-a restituit*. De furat a avut altcineva grijă, unul care, deocamdată numai presupun, l-a furat pînă la urmă și pe viteazul Jerry.

— Spînul ! exclamă băiatul. Crezi că... El a vrut să ne rătăcească cu săgețile lui blestemate pe zidul cetății... Dar nu l-am văzut atunci cînd am stat pe platou.

— Nici cătarea puștii nu l-a văzut la timp.

— Și crezi că vînătorul de vulturi ne era prieten ? se agăță Tino de speranța că în pustietatea de piatră ar mai putea exista un suflet care să nu-i dușmănească. Poate l-ar ajuta să-l salveze pe Jerry, dacă într-adevăr, așa cum crede vînătorul, a fost răpit. La comoară nici nu se mai gîndea acum.

— Prietenia nu se declară, se dovedește ! replică vînătorul impersonal ca un proverb. Dar iată pe cineva care ne-ar putea da indicii prețioase. Fetițo, ia hai la moșu !

Omul nu era bătrîn pentru a-și spune singur „moșu" și Tino încercă să și-l imagineze cu barbă. Nu, n-ar semăna nici așa cu vînătorul de vulturi, deși toți oamenii cu pușcă seamănă puțin între ei.

Fetița cu rochiță decolorată rămasă prea scurtă își încheiase ocupațiile grafice și se juca acum cu niște cioburi de oale sparte rămase după căruțele moților. Se apropie uitîndu-se mereu, nu la cel ce o strigase, ci la Tino.

— Una am pus-o, spuse ea mîndră de misiunea importantă ce i se încredințase.

— Și celelate ?

— Le-am ascuns, zîmbi ea cu o mică viclenie în ochi.

— Jerry unde e ? își asumă el cercetările, neglijîndu-i pe vînător și pe Nabû.

— A plecat cu camionul.

— Cine mai era în camion ? interveni brusc vînătorul, că fata aproape se sperie.

— Un om. Era șoferul și cu un om, găsi ea că n-a fost suficient de clară.

— Cum arăta ?

— Așa ! Și fetița arătă spre gard unde fața spînă, reprezentată printr-un cerc, rînjea spre ei.

19

Măgărușul s-a familiarizat imediat cu stîna și baciul susținea că asta e un semn de înțelepciune pentru că el, Tino, deși mai vechi, n-a reușit performanța. Umbla degajat printre oi, chiar cu o anumită afecțiune, nu se temea de berbeci, cîinii și-i făcuse pe loc complici, ba uneori inspecta și numeroasele vase de lemn și de tuci din preajma focului în căutarea unui codru de mălai. Se vedea la o primă ochire că nu-i era urît, fără unul de seama lui, așa cum îi era lui Tino fără Jerry, dar asta băiatul nu i-o mai spusese baciului pentru că acesta ar fi fost în stare să deschidă noi comparații care l-ar defavoriza.

Totul decurgea aici normal, dacă *normal* înseamnă a scoate oile la pășune, a le mulge, a face caș, a dormi buștean, a mînca și a fuma cu pipa. Nu se

întreprindea nimic din ce ar fi dorit Tino și asta îl neliniștea pe măsură ce zilele treceau.

— Dacă tu, Nabú, sau tu, Tino, aflați ceva despre Jerry anunțați-mă imediat, spusese vînătorul atunci cînd se despărțiseră de el la casa pădurarului. Nabú însă nu făcuse nimic în direcția asta, e drept că lipsea zile întregi, dar nu se știe pentru ce, iar el ar fi făcut orice însă nu știa cum.

Pînă la urmă, după îndelungate pregătiri psihologice, își adună tot curajul de care dispunea și într-o dimineață, fără să anunțe nimic, o luă pe drumul știut spre fortăreață. Dacă aceasta era în mîinile spînului (el doar făcuse semnele pe ziduri și așezase fibula pe piatră, nu mai încăpea nici o îndoială), era posibil să-l fi închis pe Jerry acolo. Să fi trădat prietenul său cauza expediției și să se fi aliat cu spînul părăsindu-l pe el spre a descoperi comoara singur? Exclus. Să se fi asociat cu banditul pentru a-i smulge informații? Probabil. Atunci n-avea decît să facă joncțiunea pentru a ataca locul prețios din două părți, învingîndu-i pe toți ceilalți adversari. Să fi fost într-adevăr răpit? Varianta cea mai posibilă și cea mai înfricoșătoare totodată. În cazul acesta trebuia acționat rapid, pentru a-l salva. În ce-l privește pe Nabú și pe vînător, nici gînd n-avea să-i informeze dacă ar da de urma prietenului. Era convins că aceștia sînt în căutarea comorii, iar pe ei nu-i foloseau

decît ca pioni pentru prinderea echipei rivale. Profită de sentimentele lui față de Jerry ca să-l antreneze în căutarea acestuia, ceea ce pentru ei ar însemna prinderea spînului. S-aștepte ei mult și bine !...

20

Vederea zidurilor sumbre în lumina istovitoare a amiezii îi produse fiori. Bătrînele lor taine se înmulțiseră acum cu încă una. Undeva, în tainițele umede, poate zăcea nefericitul Jerry cu mîinile în fiare ? Se apropie tiptil, ascultă încremenirea pereților și, pe furiș, din boschet în boschet, lipindu-se de dărîmături, pătrunse pe ruina porții.

Abia atinse dalele de piatră, acoperite de ierburi aspre și mușchi, și din străfunduri se revărsă înăbușit, sugrumat, vaierul acela înfricoșător. Deși cuprins de o frică uriașă, ascultă atent, ba chiar provocă urletul bocănind în răstimpuri pe pietre. Încerca să desprindă din larma sinistră un glas cunoscut. Abia cînd se convinse că vocea lui Jerry, pe care-ar fi recunoscut-o dintr-o mie, nu-și boltea ecoul printre zidurile răvășite se hotărî, dezamăgit, să se întoarcă.

Tufele dese, însă, ce acopereau o hrubă din partea opusă a curții interioare se mișcau agitate, deși aci

nu pătrundea nici o undă de vînt. Se îngropă în desișul apropiat făcîndu-se ghem și așteptă urmărind cu atenția încordată gura năpădită de arbuști a hrubei. Se ivi un cap bălai, apoi spatele unei cămăși albe de cînepă. Cineva, sprijinindu-se în mîini de marginile gropii, încerca să iasă din pivniță la suprafață. Abia cînd omul fu în întregime deasupra și începu să-și scuture îmbrăcămintea plină de moloz, Tino îl recunoscu pe Nabú.

Rămase neclintit, ținîndu-l sub supraveghere. Acesta își roti privirea, întîrziindu-și-o asupra cîte unui cotlon, bătu cu palmele în ziduri și, în cele din urmă, după ce respiră adînc, strigă cît îl ținură puterile :

— Heeei ! Este cineva aici ?

Nu răspunse decît ecoul vocii sale puternice, izbindu-se besmetic de zidurile sure, amestecat cu urletele reînnoite dedesubt.

Apoi, cu pași rari, gînditori, plecă.

— Unde ai fost azi ? nu se mai stăpînî Tino să nu-l întrebe la cină.

Nabú îl privi piezîș și nu răspunse decît mult mai tîrziu.

— Am dus bătrînei lupoaice Altamura oaia promisă. Cred că e ultimul ei prînz. Dacă iese și din iarna care vine, are de la mine un miel.

21

Se apropia sfîrşitul verii şi presimţirea aceasta nostalgică se strecura în munţi mai devreme decît oriunde. Aerul îşi pălea transparenţa de la o zi la alta, soarele nu-şi mai putea ascunde oboseala, cîte o pală de vînt aducea din prăpastiile dosnice mirosul zăpezii de anul trecut. Încă era cald şi paloarea nu ajunsese din pămînt în frunze, dar sunetul tălăngilor nu mai păstra prospeţimea de acum cîteva săptămîni, se auzea stins, ca de foarte departe sau ca din adîncul unor ape. Se întîmpla ca, noaptea, ciinii să latre fără rost, înfiorati de stelele care cădeau. După semeţia arborată în iunie, munţii se făceau blînzi asemenea urşilor foarte bătrîni, înainte de a deveni aspri aşa cum vor intra în iarnă. Într-o seară, una din ultimele seri copleşitor de înalte, luna apăru cu cearcăn şi în toate se simţi intrînd umilinţa. Urma, în cîteva zile, pe nepregătite, să se dezlănţuie ploile, nişte ploi puternice şi repezi, care rup stînci şi scot arbori din rădăcini, posedate de patimă, lacome de masacre. Sînt ploile care te prind în munte. După care vine cu adevărat sfîrşitul, zilele calde de după aceea, cu văzduhul şters şi învins, puţine şi sfioase. Zilele dulci şi puţin aiurite, un fel de reîntoarcere a verii, plutind sub mari melancolii. Atunci, în scurta supravieţuire a acelor zile, turmele se desprind de înălţimi, trec peste plaiuri la vale ca nişte brume în peregrinare, şi merg

mereu în căutarea locurilor joase cu toamne lungi și îngăduitoare. În urma lor, asupra înaltelor spații goale se abat ploile sure, nesfîrșite și reci, care nu se vor limpezi decît cîndva, nu peste mult, în ninsoare.

22

Soarele cădea pieziș prin ușa colibei. Era puțin după-amiază și oile păsteau liniștite în apropiere. Tolăniți la umbră, baciul și Nabú nu le priveau, le simțeau în preajmă, după clopote, după respirat și după smuciturile ruperii ierbii transmise prin pămînt. Nu peste multe zile aveau să părăsească muntele, se cereau pregătiri îndelungate în vederea plecării, dar ei se dedau acelei leneviri care te cuprinde cînd ai mai mult de lucru. Sau se complăceau în a nu se gîndi la toamna apropiată, prelungindu-și cu voluptate sentimentul că încă e vară și-și pot îngădui o ședere fără frămîntări și fără perspectivă. Sau judecau că mai e ceva nedescurcat prin coclaurile tainice și nu se pot decide asupra plecării înainte de a lămuri lucrurile.

Așa interpreta Tino inactivitatea lor. În definitiv, rolul celor doi ciobani în conflictul generat de comoară nu era cu totul clar, dar participarea lor la acțiune era în afară de orice discuție. Se întrevedea limpede că vînătorul și spînul sînt șefii a două formații inamice (dovadă — desele descărcări de armă declanșate de unul asupra celuilalt), dar relațiile cioba-

nilor, în special ale lui Nabú, atît cu unul (de la care primea obiecte de valoare), cît și cu celălalt (cu care chefuia și se întîlnea la „Vila Milly"), aruncau asupra problemei un apreciabil con de umbră. Nu se știe cu precizie în ce direcție înclină interesul lor, dar se poate bănui că, într-un fel sau în altul, ei așteaptă descoperirea tezaurului și, probabil, sînt decișî să rămînă pe poziții pînă la rezolvarea enigmei.

Poate asemenea gînduri îl și bîntuiau pe Nabú atunci cînd îl întrebă, după o oră de tăcere, pe bătrîn :

— Cît crezi că mai ține ?

— Cinci zile, poate șase. Nu cred că ține mai mult, răspunse baciul calculînd ceva în gînd.

— La ce te referi ? întrebă Tino. Ce te interesează cît o să țină ?

— Timpul, zise Nabú arătînd spre văzduh. Întrebam cît o să rămînă așa. Dacă mai ține șase zile, chiar și cinci, e bine. Nu crezi ?

— Îți amintești, Nabú, cînd am coborît noi la tîrg și am tras la casa pădurarului ?

— Da, parcă-mi aduc aminte. Parcă era și Jerry, săracul, cu noi.

— Sigur, era și Jerry, prinse băiatul ironia. Dar nu despre asta era vorba. Spunea pădurarul că o să vină furtună pentru că s-a scăldat solomonarul în iezer...

— O să vină, nu te teme ! Scapă omul de multe, dar de furtună nu.

— Atunci solomonarul s-a apropiat de fereastră.

— Poate să aibă și astfel de obiceiuri. După scaldă nu-i exclus, o ținu Nabú pe același ton.

— Vînătorul care a tras după el spunea că a împușcat odată un vultur neputînd nimeri pe cine ar fi vrut.

— Da, parcă așa zicea. Un vultur inocent.

— Cel de la „Vila Milly" mărturisea că a tras de trei ori, ultima dată acolo, de la fereastra vilei. Se trăsese cu aceeași pușcă ?

— Vezi tu, Tino, eu la adunare stau mai slab, înmulțirea, împărțirea și celelalte le mai fac, dar la adunare mă încurc întotdeauna.

— Să lăsăm atunci aritmetica. Solomonarii sînt spîni ?

Dar Nabú se ridică. Oile urcaseră pe pădure și el o luă încet după ele să le îndrepte către izvor.

Baciul adormise și Tino rămase singur și trist. Era îndreptățit, așa cum sîntem și noi îndreptățiți, să aștepte încheierea acestei povestiri. Dar, s-o recunoaștem, în timp ce noi o așteptăm citind și sărind rîndurile plictisitoare, soarta lui era mult mai vitregă și dorința lui de a sfîrși odată cu toate era mult mai justificată.

La urma urmei era un copil și pe deasupra bucureștean care nu fusese niciodată la munte. S-a împrietenit cu un coleg dintr-un oraș îndepărtat și a te împrieteni cu cineva nu e niciodată o faptă rea. Prie-

tenul lui i-a spus că oamenii vorbesc despre o comoară ascunsă în munte și a descoperi comorile tăinuite nu e numai o obligație, ci și ceva foarte pasionant. Au pornit amîndoi într-o expediție mai mult decît ispititoare. (Aici Tino ocolea precizarea că au plecat fără știrea părinților, pasaj care i-ar fi dărîmat tot edificiul cugetării.) Nici nu s-au înșelat prea mult, pentru că întîmplarea (sau instinctul lor fără greș) i-a adus în mijlocul unor indivizi care-și trec unul altuia vase turnate din metale prețioase și care se urmăresc în același timp, cu arma permanent încărcată. Cînd să se apropie, însă, de clipa triumfului, unul dintre ei dispare într-un chip ciudat, poate tragic, și el, Tino, rămîne singur suspendat în vîrful muntelui, înconjurat de dușmani, obligat să-i suporte. Ba nici nu se știe dacă nu cumva captivitatea lui, fără să pară, e la fel de îngrozitoare ca aceea a lui Jerry. Adevărul e că se află în mîna acestor fantome suspecte care poate i-au și pregătit, și lui ca și nenorocitului Jerry, o surpriză îngrozitoare. Singurul suflet care pare a nutri sentimente umane față de copii și a încerca să protejeze vîrsta fragedă e vînătorul de vulturi, care, însă, s-a făcut nevăzut cu multe capitole în urmă, dacă nu cumva a fost lichidat de cele două bande puse pe asasinate.

Ah, dacă vînătorul de vulturi ar trăi ! Ah, dacă Jerry, printr-un miracol, ar fi dat de el, să vină amîndoi și să-l scoată de aici...

23

În orășel viața se scurgea liniștită, cam leneșă și puțin mîloasă, ca și rîul Galbena. Aici ceasurile întîrziau de la un sfert la o jumătate de oră pe zi față de ceasurile din marile orașe ale lumii. Adunate la un loc toate întîrzierile dintr-o zi, se realizau, una cu alta, cîteva ore bune. Performanța fusese stabilită cu vreo trei ani în urmă, cînd într-o singură zi se înregistraseră în plus douăzeci și șapte de ore și treizeci și cinci de minute. Așa se face că aici zilele erau mult mai lungi decît în marile aglomerări urbane, iar zilele prea lungi, ca și femeile din cale afară de înalte, sînt și puțin triste. Tîrgul anual scosese orășelul din ritmul său atît de dezlînat, dar ziua aceea se precipitase și trecuse mult mai repede decît de obicei, iar acum străduțele prăfoase, casele fără etaj, cu pereții cojiți, gara așteptînd mereu nici ea nu știa ce în marginea liniei ferate — toate își reluaseră cu un fel de ușurare somnolența din totdeauna. Se lăsase peste acoperișurile scunde și căldura ostoitoare, iar căldura dilată orele și golul. Pe cîmpul de dincolo de linia ferată, care servea de stadion, echipa locală își desfășura cu destulă încetineală antrenamentele și puteai chiar aținpi pînă cînd mingea să ajungă de la unsprezece metri în brațele portarului.

Mișcarea se unduia greu, ca sub apă.

Liniștită era și mama lui Jerry.

Primise o scrisoare prin care el o informa că se descurcă bine la mare și că va mai rămîne și seria următoare în tabără, deci să nu fie îngrijorată și să nu-l aștepte. Era chiar mulțumită, cu tot dorul ce o încerca mai ales seara și dimineața între șapte și opt, că scapă încă un timp de năzbîtiile lui.

Într-o seară, însă, cînd se întorcea de la fabrica de marmeladă, unde lucra, poștașul îi înmînă o scrisoare expediată din București, cu strada și numărul ei pe adresă, dar destinată unui nume necunoscut, de care nu auzise niciodată. Convinsă că la mijloc e o greșeală, așa cum se întîlnesc atîtea, chiar în scriptele administrației de la fabrica lor, i-o restitui factorului să facă ce știe cu ea.

Peste vreo săptămînă primi un nou plic, de data aceasta adresat ei. *„Vă mulțumesc, în primul rînd, dragă doamnă,* citi ea, *pentru amabilitatea ce ați avut-o de a-mi găzdui băiatul, prilejuindu-i o vacanță atît de plăcută. Mi-a scris că se simte foarte bine la dvs. și că de pe acum se gîndește cu regret la clipa cînd va trebui să se despartă de fiul dvs. cu care s-a împrietenit atît de mult. M-am supărat doar că în trecere prin București nu s-au oprit împreună la noi, măcar să le pregătesc ceva pentru drum. Vă rog foarte mult, scrieți-mi dvs. dacă băiatul meu are nevoie de ceva să-i trimit. A plecat micuțul îmbrăcat cam ușor pentru mare, și la dvs. poate e mai frig și mi-e teamă să nu se îmbolnăvească. I-am scris și lui, dar mi-a so-*

sit scrisoarea înapoi, nu știu, erau plecați în vreo excursie ? Cum de n-a primit-o ? Certați-l dacă e rău și spuneți-i să-mi scrie, că altfel tată-său se supără și nu știu ce i-o face cînd va sosi. Vă mulțumesc încă o dată, doamnă, și vă rugăm să veniți la noi cu întreaga familie. Poate vă faceți un drum pentru cîteva zile cînd se întoarce băiatul, să nu călătorească singur".

După alte lecturi repetate și atente și după faza de nedumerire care o ținu pînă a doua zi pe la prînz, mama lui Jerry răspunse doamnei de la București că băieții sînt încă la mare și că pot veni amîndoi aici, dacă așa s-au hotărît, dar pînă acum n-au sosit.

De aici urmă un încurcat schimb de mesaje, în cadrul căruia doamna de la București afirma că nu-i adevărat ce i se aduce la cunoștință, doar a primit trei ilustrate de la copilul ei și acelea nu pot fi falsuri pentru că-i cunoaște scrisul. Pe măsură ce dialogul prin corespondență continua, devenea tot mai confuz, ambele femei recunoscînd în cele din urmă că nu mai înțeleg absolut nimic. Începură chiar să se învinuiască reciproc că își ascund ceva, că asta nu se face atunci cînd e vorba de propriul copil și *„dacă noi cei mari umblăm cu mița-n sac ce să mai așteptăm de la ei"*. Încrucișarea de scrisori se înteți, poștașii umblau înnebuniți, uzîndu-și într-un timp record bicicletele, iar prețul timbrelor submină îngrijorător bugetul celor două familii.

Fără a produce în vreun fel lumină, dimpotrivă, făcînd să crească tensiunea de ambele părți, piesele acestea epistolare, ca și jurnalul expediției, ne-au servit drept documente nepreţuite în reconstituirea faptelor cuprinse în povestirea noastră.

24

Hotărît lucru, trebuia să plece neîntîrziat ! Dacă prezenţa lui Jerry îi insufla entuziasm, singurătatea din ce în ce mai apăsătoare în mijlocul munţilor îi topea și ultimele rămăşiţe de curaj. La urma urmei, se apropiau ploile cînd, oricum ai lua-o, nu se mai poate întreprinde nimic. Urma apoi iarna, zăpezile ce vor cădea cu nemiluita, blocarea potecilor, viscolele urlătoare pline de lupi flămînzi. La vara viitoare, da ! Va organiza o echipă formată din cei mai îndrăzneţi colegi și vor pleca în căutarea lui Jerry. Și nu se vor lăsa pînă nu vor da de el ! În definitiv, descoperirea nici unei comori nu poate fi pusă mai presus de regăsirea celui mai bun prieten. Dar pînă atunci va trebui să aștepte cu răbdare, să elaboreze un plan mai bine chibzuit și să-și recruteze cu mare grijă viitorii colaboratori.

Dar chiar în momentul acesta va trebui să plece. Se apropie nu numai ploile, ci și începutul cursurilor, ceea ce-l obligă cam tot pe atîta să se grăbească. O vagă presimţire îi aducea tot mai des în minte

imaginile părinților, a surioarei, ale unchilor și mătușilor, verișorilor și celorlalte neamuri în cercuri din ce în ce mai largi, după gradul de rudenie. Pe toți și-i închipuia îngrijorați și nu vedea prea limpede cam cum va decurge întîlnirea cu ei. Cele cinci ilustrate trebuie să fi ajuns de mult la destinație și, fără discuție, se așteaptă noi știri din partea lui.

Baciul intrase în pădure după lemne, se auzeau izbiturile securii tot mai îndepărtate. Nabú era dus cu oile. Singura ființă rămasă cu el la stînă era unul dintre cîini. Împrejurarea se înfățișa cît se poate de favorabilă.

Tino își adună în grabă puținele lucruri, din care nu lipseau busola și jurnalul și ieși în soarele îngăduitor al luminișului. Razele îi clipiră încurajator, agățîndu-i-se de gene. Privi în jur pentru a se convinge încă o dată că e în deplină siguranță, se întoarse și se uită la dulău, îi făcu semne de bun rămas și îi mulțumi în șoaptă pentru găzduire.

Și porni.

Nu în jos, pe vechile drumuri cunoscute, care, desigur, erau cele mai scurte, dar pe care ar putea fi dibuit după ce i se va observa lipsa, ci spre apus.

În afara unei mari securități, avea încă un motiv să o apuce în direcția aceasta. În ultimele zile, cînd tînjea și-l încerca tot mai insistent gîndul plecării, cercetase cu luare-aminte împrejurimile. Pe muchile stîncoase din apus văzuse în cîteva rînduri grupuri

înșiruite, om după om, la distanțe egale, coborînd și dispărînd printre pereții de piatră. La început se speriase, crezînd că are de-a face cu o armată îndeplinind cine știe ce misiuni de luptă. Spiritul său de explorator înzestrat cu virtuțile unui erou de roman îi spuse însă în curînd că ciudații peregrini cocîrjați sub rucsacuri și sprijiniți în bețe nu pot fi decît turiști porniți spre casele lor, așa cum și el avea de gînd s-o întindă spre a lui. Nu se poate ca printre ei să nu fie și destui bucureșteni cu care n-avea decît să facă joncțiunea și să-și urmeze drumul împreună pînă la gara de Nord. O explicație rătăcirii lui, singur prin așa depărtări, nu e greu de găsit, de aci încolo totul decurgînd în cea mai nestingherită ordine.

E adevărat că de azi dimineață nu văzuse trecînd nici o singură siluetă, dar s-ar putea din clipă în clipă să apară și indicat e ca el să se găsească acolo, în drumul lor.

Cînd se văzu la suficientă depărtare de stînă încît nu mai auzea securea baciului, își îngădui să rărească pasul și, cu un sentiment de ușurare, ca scăpat dintr-o colivie, începu să cerceteze locul. Găsi fără greutate o potecă indicată de marcaje roșu cu albastru și, fluierînd încet un vesel marș de vacanță, o apucă pe ea la vale.

Așteptările nu-i fură înșelate. După vreo oră de drum, într-o poieniță, dădu peste o societate gălă-

gioasă. Vreo două familii cu copii, unii de vîrsta lui, alţii chiar mai mici, tocmai îşi încheiau popasul şi se pregăteau de drum. Pe jos erau răvăşite atîtea bagaje încît, după un calcul sumar, ar fi fost nevoie de o populaţie cam de trei ori mai numeroasă pentru a le putea deplasa. Dar într-un timp neînchipuit de scurt, într-o ordine aproape cazonă, totul fu ridicat şi caravana se urni formînd şirul într-o ordine, se vede, dinainte stabilită.

Cum şi copiii erau încărcaţi, Tino, care nu se simţea bine să meargă cu mîinile goale, se oferi să le ajute. După o redistribuire a calabalîcului ce revenea celor mici, lui i se repartiză cea mai mare parte din bagajul unei fetiţe pe care toţi o strigau Olimpiada, mai înaltă dar mai subţire decît el, şi cîte ceva din inventarul celorlalţi. Se alese în total cu un rucsac, două termosuri, o pătură făcută sul, o legătură cu vase de aluminiu, o sacoşă plină cu costume de baie, plus alte cîteva legături cu un conţinut mai puţin definit. Greutatea îl făcu la primii paşi să se clatine, dar nu acesta fu amănuntul ce-l nemulţumi, ci existenţa acelor oale de aluminiu pe care era nevoit să le care. „Uite peste ce tezaur am dat, medită el. Batjocura batjocurilor!"

Lui, ca străin, i se oferi un loc mai la mijlocul coloanei. Nu-i întrebă de unde sînt, ca, la rîndul său, să nu fie interogat prea cu de-amănuntul. Explicaţiile fură sumare, deocamdată considerate de

ambele părți ca suficiente. De altfel, poteca îngustă neîngăduind decît mersul în șir, nu puteai nici călători cu cineva alături, nici să te privești în ochi, nici, în general, să discuți mai mult decît trebuie. Situația aceasta îi convenea lui Tino de minune. Pînă la viitorul popas, cînd, prin compensație, vorbăriei i se va da drumul fără opreliște, curiozitatea va scădea și el va fi adoptat ca un component firesc al plutonului. Îi plăcea și grupul care vorbea destul de repezit pentru a fi din sud, dacă nu chiar din București, măcar din Ploiești sau din Brăila.

Constatările acestea îl făcură pe Tino să uite amărăciunea produsă de nenorocitele oale de aluminiu.

Și așa coborîră într-o dulce armonie pînă cînd cineva aduse vorba de mîncare. Abia atunci își aduse și Tino aminte că e foarte flămînd și se gîndi că Nabú trebuie să fi apropiat oile de stînă unde baciu îl așteaptă cu mămăliga clocotind în uriașul ceaun.

25

Faptul că Tino cărase bagajele Olimpiadei determinase între ei o solidaritate secretă, resimțită de amîndoi încă din timpul drumului, deși, pe potecă, erau despărțiți de alți doi turiști, un adult și un copil, cel mai vîrstnic și cel mai mic din grup. Așa se întîmplă uneori ca între doi care au ceva comun să se intercaleze astfel de extreme. Ei păstraseră, însă,

sentimentul, așteptînd, fiecare, clipa cînd să-l poată verifica.

Prilejul se ivi imediat după masă, cînd colonia înghesuită în poieniţa cît o sufragerie de bloc decretă stare de odihnă. Olimpiada nu respectă ordinul și coborî la pîrîiașul ce bolborosea ceva mai la vale, printre pietre și brusturi enormi. Tino o urmă numaidecît.

Se înţelege că nu știau ce să-și vorbească. Fata ar fi putut, de pildă, să nareze excursia lor prin munţi, dar se temu ca peripeţiile lor să nu-i pară lui Tino pure banalităţi și el să vină cu altele mult mai grozave, rușinînd-o. Acesta nu putea aspira nici măcar atît, călătoria lui avînd un caracter secret, asupra căruia nu se admiteau destăinuiri. Așa se face că tăcură amîndoi, mărginindu-se să se joace în cascadele ce le făcea pîrîul.

— Uite o alună ! exclamă Olimpiada după un timp, pescuind fructul din apă.

— Nu e alună, precizâ Tino, după un studiu amănunţit, e o nucă.

— Nucă ! rîse fata batjocoritor. De unde să fie nuci în vîrful muntelui ? Asta e adusă de apă cine știe de unde. Ai văzut nuci în vîrful muntelui ?

— E nucă ! decise Tino fără alt argument. S-ar putea s-o fi adus-o vreo veveriţă de jos, din vale, și s-o fi scăpat-o în pîrîu.

— Se poate ca veverița să-și care hrana la așa distanță ?

— Nu știu dacă se poate sau nu. Poate a rugat pe cineva să i-o care.

Olimpiada luă fraza drept o aluzie la bagajele ei, se supără și nu mai spuse nimic.

— Încă o alună ! Sau o nucă, zise ea din nou.

Recuperară apoi încă una, și tot așa, la intervale, altele pînă se treziră cu șapte.

Cînd se convinseră că la atîta se rezumă tot transportul și ocupația li se încheiase, trecură din nou la partea teoretică.

— Eu susțin, totuși, spuse Olimpiada, că sînt alune. Șapte alune.

— Nuci, corectă Tino. Șapte nuci. Deocamdată am căzut de acord asupra numărului. Celelalte urmează. Deosebești sîmburele de alună de cel de nucă ?

— Aoleu ! protestă fata. Drept cine mă iei ?

— Bine ! Ducem cercetările cu un pas mai departe. Sacrificăm una de dragul adevărului. Ești de acord ?

— Pentru ! votă ea. Tot nu le puteam împărți. Așa, una o mîncăm amîndoi, apoi trei îți revin ție și trei mie.

— Nu e vorba de împărțit, ți le dau ție pe toate. Accepți să disecăm una ?

— Gata !

Tino sfărîmă una cu piatra. Înăuntru nu se găsea nici un sîmbure. Nuca era scobită și în locul miezului avea o bucățică de scoarță de mesteacăn cît un timbru făcută sul. O desfăcu și citi pe ea, scrijelite cu un vîrf ascuțit, patru litere : SOS J.

Băiatul se făcuse alb ca varul. Olimpiada își plimba privirea mirată de la fața lui la nuca sfărîmată.

— Ce e asta ?

Înainte de orice răspuns, Tino privi cu atenție celelalte nuci. Toate erau scobite la fel și prin gaura de la codiță se vedea introdus în fiecare sulul de scoarță.

— Nu e nimic, își reveni el. Se vede că cineva s-a jucat. Am o mare rugăminte pentru tine, Olimpiada, una singură. Dacă și așa sînt goale, tu n-ai ce face cu ele. Dă-mi toate nucile ! Te rog foarte mult.

— Alunele, spuse Olimpiada. Nu mi-ai dovedit că sînt nuci.

— Alune, Olimpiada, alune. Sînt cele mai veritabile alune. Dă-mi-le mie !

În sufletul fetei își făcu din nou loc solidaritatea, neglijată pe perioada polemicii. Trebuia să i-o dovedească și îi oferi lui Tino celelalte fructe întregi.

— Și mai am o rugăminte, ultima. Adu-mi tu, mai pe neobservate, lucrurile mele. Am uitat să vă spun, dar drumul nostru era comun numai pînă aici. Eu trebuie s-o apuc în sus, pe pîrîul acesta, unde mă

așteaptă cineva. Eu sînt o fire sentimentală și mi-i greu să mă despart de voi. O să le explici tu celorlalți. Adu-mi numai lucrurile.

Olimpiada i le aduse.

— Te-au întrebat ceva ? Ce le-ai spus ?

— Nu. Mama cu nenea joacă table și n-au observat. Tata cu ceilalți au adormit.

— Mulțumesc, Olimpiada ! Mulțumesc foarte mult ! Îți doresc numai zece în noul an școlar.

— Cu bine ! De fiecare dată cînd o să iau zece o să-mi amintesc de alune.

— De nuci, Olimpiada, de nuci ! mai răspunse Tino care se depărtase, sărind de pe o piatră pe alta, în susul pîrîului îngust.

— De alune... Cum ai zis că te cheamă ? Nu mi-ai spus cum te cheamă...

Dar Tino se pierduse de mult după stîncile sure, pline de mușchi și de ferigi.

26

Bucuria îi era așa de mare că un timp nici nu simți frica. Firul de apă cobora vijelios printre pereții de stîncă, se arunca de la înălțimi amețitoare în cascade și era foarte greu să urci împotriva lui. Scotea în același timp un vuiet asurzitor care, neavînd unde se împrăștia din cauza blocurilor de piatră, se consuma acolo, între stînci, în urlete dis-

perate. N-apuca un val de zgomote să dispară, că altele se năpusteau asupra lui și, tot așa, creșteau la nesfîrșit, amenințînd de la un timp să arunce muntele în aer. Soarele nu răzbătea pînă la asemenea adîncimi și un fel de noapte umedă și rece zăcea în fundul pîrîului, întinsă pe pietre împroșcate de stropi mînioși, pe mușchi, pe ierburi stranii și întunecate.

Un asemenea drum e în stare să dea fiori și unuia obișnuit cu tainele muntelui. Pe Tino, însă, teama avea să-l cuprindă abia mai tîrziu. Deocamdată se bucura că e singur, că nu poate fi surprins de nimeni și poate studia în voie mesajul transmis atît de ingenios în găoacea unei nuci.

„Deci, Jerry trăiește! Oricît de îndepărtat ar fi izvorul acestui pîrîu, cu o asemenea viteză, o nucă, de sus pînă aici, nu poate face mai mult de cîteva ore. Poate chiar mai puțin de o oră. Cu alte cuvinte, în timp ce eu mă înfruptam din merindea alpiniștilor, în poieniță, cel mai bun prieten al meu, aflat în captivitate, depunea în spuma pîrîului un text compus din patru litere care, însă, la un loc valorează mai mult decît un întreg roman. *„SOS J: Salvați-mă, Jerry!“*

Așezat pe trunchiul unui fag doborît de furtună, drept ca luminarea, Tino mai sparse trei nuci. Conținutul apelului era același. Era inutil să le desfigureze și pe celelalte. Mai bine le păstrează drept

amintire a acestor zile glorioase, de luptă îndîrjită. Le vîrî în buzunar.

Începu să dîrdîie de frig și totodată de frică.

Era clar că Jerry se găsește închis, în stăpînirea spinului, undeva sus, de unde coboară pîrîul. Cum îl va scoate el de acolo era mai puțin clar.

Asta rămînea de văzut.

Își reluă urcușul în contra apei și, pe măsură ce înainta, devenea tot mai atent dacă nu cumva, prin vaierul pîrîului, distinge timbrul cunoscut al vocii lui Jerry.

Înghețase de frig. Nu mai vedea nimic. Știa că nu s-a îndepărtat în apă numai după stropii cu care era blagoslovit din plin. Sus, în crăpătura îngustă, îngăduită de cele două coaste stîncoase, văzu cîteva stele. Mari, tinere. Așa cum nu pot fi văzute niciodată la șes. „E și firesc, deveni el științific. Mă aflu cu 2 000 de metri mai aproape de ele."

Își alese locul de dormit lîngă tulpina unui fag secular, cu spatele rezemat de mușchiul moale, care consimți să se încălzească destul de repede. Deși mereu preocupat de ce avea să urmeze, adormi. Aerul tare și oboseala își făceau efectul. Nu avu coșmaruri, așa cum se aștepta. Dimpotrivă, visă că e învelit într-un cojoc călduros, protector. De cîteva ori, în semitrezie, îl și pipăi și deduse că e destul de real. Mușchii copacului nu-i încălzeau decît spa-

tele, cojocul îi era lăsat pe umeri, pe genunchii goi. Cînd visă că învelitoarea mițoasă îi e ridicată, se trezi, deduse că s-a făcut ziuă și porni mai departe.

27

O, dacă Tino, după toate greutățile prin care trecuse, ar fi fost scutit de această ultimă încercare mai îngrozitoare decît toate celelalte ! Dacă noi i-am putea scuti pe cititori de parcurgerea paginilor ce urmează !

Calvarul era aproape încheiat. Cheile continuă, săpate de apă în stîncă, se deschiseseră într-un fel de platou ceva mai accesibil. Era, oricum, soare în jur, locul mai drept și în răstimpuri se iveau smocuri de iarbă.

Și, dintr-o dată, un perete înalt, de netrecut, mai impunător decît oricare bloc de pe bulevardul Magheru ! Se săpa în el un tunel îngust, negru ca o gură a infernului, atît de înalt cît să încapă un om puțin aplecat. De acolo năvăleau apele învolburate ale pîrîului.

Tino fusese atent pe tot parcursul drumului. Nu putea înainta prea repede din pricina piedicilor naturale și avea tot răgazul să studieze împrejurimile, să deducă de unde ar fi putut Jerry să trimită tulburătoarea chemare. Nimic nu arăta că prin apropiere ar putea fi amplasată o închisoare : stînci

goale după alte stînci goale... Abia aici, destinul îi întindea curse hotărîtoare. Undeva, în adîncul acestei peșteri macabre trebuia să zacă prietenul său, răpit și ținut într-o inumană întemnițare.

Fără lumină acolo nu se putea întreprinde nimic. Tino adună scoarță de mesteacăn uscat, așa cum văzuse că fac și ciobanii de la stîna care-i găzduise, își confecționă un fel de torță și-i dădu foc cu chibritul. Așa, cu fețtila aprinsă, intră pe gura peșterii. Era, intrarea aceea, un arc de triumf, sau poarta sumbră a unei închisori de unde nu mai avea să iasă niciodată ?

Intrarea era atît de strîmtă, încît sulul de scoarță răspîndea o suficientă lumină în jur. Pereți negri, neatinși de lumina zilei de la facerea lumii, de pe care apa picura necontenit. Jos, șuvoiul de apă se chinuia să iasă la lumină. Mai departe, tunelul care părea să nu aibă sfîrșit.

Merse așa un timp, cu atenția crescută pînă la epuizare.

Cît să fi mers ? Nu-și dădea seama. Aceiași pereți negri, apa zvîcnindu-i lîngă picioare, o îngustă cărare săpată în piatră, alături de valurile pîrîului. Torța săpa cu greu în întuneric, dezvăluind noi porțiuni monstruoase care se repetau.

Deodată, tunelul se lărgi. Se căsca o peșteră vastă, ale cărei extremități era greu să le poți cuprinde cu privirea. Flacăra pîlpîitoare făcea eforturi dispe-

rate să arunce unde palide de lumină pe pereții îndepărtați, diformi. Apa nu mai era aici un simplu pîrîu, ci se desfăta într-un lac afund. Nu mai era, pe alături, nici un loc de trecere. Lacul cuprindea întreaga încăpere. Tino aplecă torța să-i evalueze adîncimea. Avea pe puțin zece sau cincisprezece metri. Era imposibil de mers mai departe.

Lumina slabă se lupta cu întunericul, căuta să-l destrame. Dincolo de lac, se deschidea o nouă platformă de piatră. Acolo, printre umbre, parcă se distingea o siluetă.

— Hei, cine e acolo ? strigă Tino.

Nici nu știu de unde și-a adunat atîta curaj.

Făptura vagă se apropie de marginea opusă a lacului subpămîntean.

— Cine e acolo ? Eu sînt, Tino ! strigă băiatul din nou.

— Tu ești, Tino ? auzi un ecou zbătîndu-se printre stînci. Lăudați să fie zeii protectori ! Ai sosit la timp.

— Cine ești ? vru să se documenteze Tino.

— Jerry ! Ce dracu, nu mă vezi ? Ai sosit tocmai la timp. Te-aș îmbrățișa, iubite prietene, dar nu pot din cauza acestei ape spurcate. Tu, însă, poți. E acolo un fel de luntre. Urcă-te în ea și vino încoace. Sîntem salvați ! Ce am să-ți spun te va ului.

— Bravo, Jerry ! Trăiești ? Sînt uluit de pe acum. Ce faci ?

— Scobesc nuci. Adică nu mai scobesc din moment ce ești aici. Trimiteam mesaje, dar acum încetez, nu mai au nici un rost.

— Le-am primit, și de aceea m-am înfățișat, făcu Tino pe eliberatorul. Ai procedat foarte inteligent. Cum dracu ți-a trecut prin cap ?

— Spînul ăsta n-are alte provizii mai ușoare decît apa. Are totuși nuci. În rest, vase de argint și de aur. Alea se scufundă, nu poți trimite prin ele nici o scrisorică.

— Încă o dată bravo, Jerry ! Vin acum și te scot. Unde zici că e luntrea ?

— Acolo, lîngă peretele din stînga. Cît timp e spînul aici nu pot pleca, mă terorizează. Cînd pleacă, lasă luntrea dincolo. De aceea am lansat nucile la apă. Bănuiam că vei da de ele. În zece minute sîntem afară, la soare.

Tino descoperi luntrea. Înainte de a se urca în ea, mai măsură o dată, din ochi, adîncimea apei. Era limpede și se vedea pînă la fund.

Se cutremură.

Pe fundul peșterii, sub apă, își arătau spectrul albverzui o sumedenie de oase. Craniii de cal, schelete de om și alte ciolane nedefinite se desfătau în adînc. Se vede că și alții au încercat să pătrundă aici și iată ce i-a așteptat. Au putrezit cu toții în apa limpede și neagră, subpămînteană !

O groază tremurătoare se ridică din adînc înspre Tino. Acolo, deci, avea să zacă și scundul lui schelet și alți temerari, care se vor avînta să-l salveze pe Jerry, se vor cutremura la vederea lui. „Lansează, Jerry, alte nuci, mai anunță-i și pe alții unde ești, că eu nu voi răzbi pînă la tine, gîndi. Vei avea fericirea să mă ai alături, aproape, să-mi contempli sistemul osos : craniu, braț, antebraț, femur, falange, falangete și falangele... Asta se va alege din vechiul tău prieten. Dar, prietenia ne obligă să încercăm, să facem totul. Înainte !"

Se aruncă în luntrea grosolană, cioplită dintr-un trunchi de mesteacăn. Apucă să-l mai vadă pe Jerry, în marginea cealaltă a lacului, jubilînd, sărind în sus și bătînd din palme. Întinse mîna să apuce vîsla. Atunci... Exact atunci, nu mai devreme și nu mai tîrziu... Își simți brațul strîns mai cumplit decît într-o cătușă.

— A, dumneata îmi erai ! auzi o voce hîrșîită, pe care n-o cunoștea. Bucureșteanul ! Bine că ai venit, te așteptam...

Fusese imobilizat. Vîslele începură să forfotească împinse de altcineva și luntrea se desprinse de stîncă.

Mai ținea încă, în stînga, sulul de scoarță și văzu dincolo pe Jerry încremenit de groază.

Abia atunci se întoarse. Spînul era în luntre, la spatele lui, îl ținea imobilizat între genunchi și vîslea de zor, cu o neascunsă satisfacție.

— Ce mă miră e naivitatea voastră, auzi vocea de rîșniță la spatele lui. Adică nici nu mă miră, mă așteptam să fie așa. Ce, crezi că eu nu știu că nucile pot fi duse de apă ? L-am lăsat să-și facă jocul. Știam că, tu sau altul, veți veni. Nu mă puteam prinde altfel mai sigur decît așa. Aștept de o săptămînă la gura peșterii și văd că nu m-am înșelat.

Glasul lui trăda o satisfacție fără margini.

Tino înțelese că totul e pierdut. Că și Jerry și el se află de acum în captivitate. Că acesta e sfîrșitul povestirii. Că alte mesaje nu vor mai putea fi trimise, în nici un chip. Acest monstru chel admisese o comunicare a lui Jerry cu exteriorul numai pentru a prinde întreaga echipă. Și, din păcate, echipa nu era formată decît din doi eroi care acum erau, amîndoi, la cheremul lui. Nu mai puteau aștepta nici un ajutor, din nici o parte.

Vîslele lipăiau ritmic în apa rece, poate că înghețată. Zgomotul lor îl apropia, lovitură cu lovitură, de un jalnic sfîrșit. Înțelegea, pe măsură ce înaintau pe suprafața lacului întunecat, rațiunea acestui final lipsit de glorie.

Spînul înțelesese că e urmărit. Văzuse în ei pe adversarii de care avea să se teamă. Îl răpise pe Jerry din tîrgul de vite. Profitase, lașul, de faptul că Jerry fiind din oraș nu poate nici fugi, nici

striga după ajutor. Îl răpise în modul cel mai ticălos și-l ținea de atîta timp ferit de lumina soarelui și de orice contact cu oamenii. Nu se mulțumise cu atît. Îl aștepta și pe el. L-a lăsat pe Jerry să-și trimită chemarea disperată pentru a-l prinde și pe el, pe Tino, în capcană. Acum și-a realizat visul. Îi va arunca pe amîndoi în apa rece ca gheața, să-și îmbogățească colecția de schelete din peșteră. Pe Jerry nu l-a suprimat, nu de altceva, numai să-l folosească drept nadă pentru a i-l alătura și pe Tino. Ce va urma are mult mai puțină importanță. Va rămîne spînul în stăpînirea comorii ? I-o vor smulge vînătorul și Nabú ? E același lucru. Destul că ei doi s-au prăpădit jertfindu-se pentru o idee la capătul căreia n-au ajuns. Și de acum nu mai au cum să ajungă. Soarta lor e pecetluită.

Aproape se liniștise. Văzîndu-și cu claritate sfîrșitul, nu mai avea ce spera. Îl apuca numai jalea cînd, aruncîndu-și ochii spre Jerry, îl vedea sfărmat de deznădejde, distrus. Și luntrea se apropia de el implacabil. Măcar sfîrșesc împreună, le e dat să fie jertfiți ca doi nedespărțiți prieteni, deodată, în același chip.

Luntrea înainta.

Mai avea doar cîțiva metri, cîteva lovituri de vîslă și va ajunge la sfîrșitul sfîrșitului.

Sfîrșitul însă nu vine dintr-o dată.

Spînul avea în peștera lui tot felul de ustensile. Zdrăngăni mult, întoarse felurite obiecte metalice, scotoci, pînă dete de niște lanțuri. Le aduse, cu un rînjet de satisfacție, puse brațele celor doi în niște cătușe grele și-i înlănțui.

Apoi dispăru în fundul peșterii unde lipsi mai mult timp.

Jerry căută mîna lui Tino și vru să i-o strîngă. Lanțurile se izbiră unul de altul și zdrăngăniră sinistru.

— Bine că te-am găsit, spuse Tino. Era înfiorător să se sfîrșească așa, să nu știm unul de altul.

— Puteam muri și singur, răspunse Jerry sceptic. Poate că moartea în doi e mai plăcută, dar tot aia e.

— Să nu vorbim despre asta, spuse Tino. Asta tot o să se întîmple. Să profităm de ultimele clipe și să vorbim de ceea ce n-o să se mai întîmple niciodată.

— Despre ce ai dori să auzi ? Despre salvarea noastră ? Despre mare ?...

— Se vede că lîngă o apă ne-a fost dat să ne rostim jurămîntul și tot lîngă o apă o și sfîrșim. Apa aceasta va ajunge în mare, se va izbi de stîncile deasupra cărora am început expediția noastră.

— Ești romantic, șopti Jerry. Să știi că nu ajută la nimic.

— Știu, zise Tino. De aceea zic să ne gîndim la altceva. Nu ajută nici așa, nici așa. De ce să murim disperați ?

Tăcură un timp.

— Măcar am găsit ceea ce căutam ? întrebă Tino. Nu va afla nimeni, dar așa, pentru liniștea noastră, sîntem pe urmele comorii ?

— Sîntem lîngă ea, zise Jerry. Peștera e plină de vase, statuete, bijuterii. Aur, argint, pietre prețioase. Rubinul e roșu, nu-i așa ? Sînt nenumărate rubine. Altele sînt verzi, altele albastre. Nici nu știu cum se numesc.

— Era o poezie : „Sus safir e, jos smarald..." Sus e albastru, jos e verde...

— Da, safire și smaralde.

— O adevărată peșteră a comorilor ! exclamă Tino încet.

— Am strigat de nenumărate ori „Sesam !" dar nu se deschide nici un munte să pot ieși de aici.

— Spînul o fi avînd alte formule. Recunoaște, totuși, Jerry, că e mai ușor să murim amîndoi. Ar fi fost îngrozitor ca... numai tu...

— Recunosc că ar fi mai plăcut să nu murim de loc. Dar nu văd deocamdată cum...

Spînul se întoarse. Era întuneric, nu se mai vedea nimic. Îl simţiră după păşitul şchiop, puţin hîrşîit. Aprinse o brichetă şi căută pe jos sulul de scoarţă cu care venise Tino. Îi dădu foc, ţinu deasupra lui o amforă strălucitoare, apoi i-o întinse lui Tino.

— Bine ai venit! îi spuse. Cred că asta căutai. Ia-o!

I-o vîrî între degete. Pe băiat metalul încălzit îl fripse şi scăpă vaza jos.

— Ţine-o tu, că eşti mai antrenat, i se adresă lui Jerry. În fiecare zi îţi ofer cîte una. Ia-o tu!

Amfora fierbinte îi arse degetele lui Jerry şi el îi dete drumul. Vasul căzu încă o dată sunînd pe piatră.

— Ei, dacă nu vă trebuie, dragii moşului, spuse rar spînul, acum că v-aţi întîlnit amîndoi, şi v-aţi şi încălzit, să mergem să facem o baie!

Îi împinse spre marginea lacului.

El mergea în urma lor, îmbrîncindu-i. Ţinea torţa sus, deasupra capetelor.

Mai bine ar fi fost întuneric. Să nu se vadă absolut nimic. Să nu se vadă lacul întunecat, adînc, spre care erau împinşi.

O, cît de repede ajunseră! Ce scurt e drumul pînă la capăt!

Se opriră.

Spînul legănă torţa deasupra apelor. Jos, pe fund, scheletele ba se iveau, ba intrau în umbră. Parcă

dansau în așteptarea lor. Parcă jubilau că se vor înmulți cu încă două. Tinere, proaspete...

Copiii închiseră ochii. Așteptau înghiontirea din urmă.

29

— Heiii, rup ! urlă spînul cu vocea lui hodorogită.

Dar comanda funestă parcă se dereglase. În loc să acționeze asupra lor, răspunse în altă parte. Cu cîțiva pași mai în față, la suprafața apei.

Niște lipăituri puternice răsunară, apa împroșca în toate părțile.

Ca la un concurs de natație, doi înotători se apropiau în viteză, luîndu-se parcă la întrecere. În cîteva secunde, fulgerător, bărbații fură la picioarele lor.

Un pistol se descărcă, făcînd peștera să se cutremure. Nici nu observaseră că pumnul spînului care-i înghiontise spre lac strîngea în încleștarea lui o armă.

Fusese însă prea tîrziu. O mînă puternică, săltată din apă, înșfăcase brațul spînului la timp. Pistolul trăsese aiurea, spre cine știe ce cotlon al peșterii, zdrumicînd pe undeva fărîme mici de piatră. O altă mînă, la fel de viguroasă, intrase în stăpînirea torței.

Se produse o învălmășeală cruntă. Cînd bustul unuia dintre înotători era ieșit din apă, gata să se ridice pe malul de piatră, spînul, care acum, dezarmat, dădea dovadă de o energie nebănuită, îl izbi cu picio-

rul trimiţîndu-l înapoi în adîncul întunecat. Celălalt reuşise să se cațere mai pe la margine, prinzîndu-se de colţii de stîncă şi, cu torţa ridicată deasupra capului, se aruncă asupra inamicului scoţînd un strigăt fioros. Cel atacat cunoştea, însă, nişte reguli de luptă. Îşi potrivi capul chilug în burta atacatorului, răsturnîndu-l fără dificultate pe spate. Torţa sări cine ştie unde şi pîlpîi gata să se stingă. Jerry şi Tino nu stăteau, bineînţeles, impasibili, în clipele scurte ce se succedaseră ca o avalanşă se repeziseră şi ei asupra spînului, dar lanţul cu care erau legaţi mai mult îi încurca. Se trăgeau, nici ei nu ştiau cum, unul pe altul ba într-o parte, ba în alta. Pînă la urmă, în vacarm, se treziră cu spînul între ei, cu lanţul înfăşurat în jurul gîtului acestuia. Dădea omul din mîini şi din picioare, dar lanţul îl sugruma cu fiecare mişcare mai mult.

Încleştarea fusese atît de rapidă, atît de neaşteptată că, odată consumată, locul nu i-l luă decît o tăcere profundă. Cîteva clipe se înstăpîni o tăcere copleşitoare, tulburată doar de gîfîituri obosite.

Apoi izbucni un rîs dezlănţuit. Cineva rîdea în voie, răsunător, în peştera neobişnuită să fie tratată cu astfel de ecouri.

— Nabú ! strigară băieţii aproape în acelaşi glas.

Nabú rîdea. Se ridicase de jos şi învîrtea torţa în rotiri largi, cum ar da drumul unui tren de marfă

într-o haltă mică, necunoscută. Rotea torța aprinsă și rîdea.

Vînătorul juca în mînă pistolul spînului, amorf, inofensiv. Arma de vînătoare îi stătea liniștită la spate.

— Numărul 16, îi șopti Jerry lui Tino. Arma care s-a descărcat, din păcate,în fulgii unui vultur.

Cătușele de pe mîinile copiilor căzură. Imobilizat, spînul fu nevoit să le accepte drept brățări la încheieturile mîinilor lui.

Mai urmă un episod aproape comic.

În timp ce copiii își simțeau mîinile libere și executau cu ele exerciții de gimnastică spre a se convinge că nu-i mai stinghereşte nimic, iar spînul se afla pus în lanțuri, în timp ce vînătorul și Nabú studiau rezistența plutei planificînd evacuarea, spînul se aruncă cu capul în jos în apă. Nabú îl apucă de un picior și vînătorul de altul.

—Nici așa ! zise vînătorul. Vrei s-o sfîrșești chiar atît de romantic ? Mai rămîi cu noi că avem nevoie de mutra ta imposibilă.

Îl traseră pe pragul de stînci și Nabú îl apucă de lanț, spre a nu mai face imprudențe. Apa se scurgea din hainele soioase ale spînului în lac.

— Vii cu mine, Nabú, decretă vînătorul. Îl luăm cu noi pe dumnealui în luntre și-l transportăm dincolo. Tu rămîi cu el la ieșire, să nu-i mai ardă de

baie, iar eu mă întorc după copii. Dar, mai întîi, să-i vizităm gospodăria!

Întreg convoiul se adînci spre fundul peșterii. Torța dezvelea din întuneric cotloanele fioroase ale hrubei.

Merseră așa un timp.

Deodată, rămaseră cu toții uluiți. Se aflau în fața unui ungher scobit mult în peretele stîng. Lumina pîlpîitoare făcea să scînteieze obiectele ascunse, îngrămădite ca-ntr-un bazar. Vase antice și medievale, din aur și argint, încrustate și netede, zăceau de-a valma. Bijuterii, paftale și brățări, cercei și coroane, cingători și sceptre, încrustate cu pietre prețioase de toate culorile își țipau scînteierile insinuant.

— Toată peștera lui Ali-Baba, spuse Nabú. Banditii-s mai puțin de patruzeci, nu-i decît unul, dar tot aia e.

În tăcere, se retraseră spre ieșire, spre luntrea care-i aștepta.

30

Dîrdîiau cu toții de frig. Peștera era rece, emoțiile prin care trecuseră îi consumaseră destul și acum tremurau cu toții, care mai de care : copiii, că erau mai puțin rezistenți și se înfricoșaseră mai tare, cei doi bărbați din cauza veșmintelor ude cu care traversaseră lacul înot. Singur spînul tremura mai alt-

fel decît ceilalţi : de frică. Din agresiv devenise jalnic şi spaima îl scutura atît de tare că lanţul ce-i încleşta mîinile zăngănea necontenit.

Sperau cu toţii că, odată ieşiţi la lumina soarelui, se vor dezmorţi.

Afară, însă, era aproape la fel de frig. În timpul bătăliei plouase, o ploaie scurtă, dar care transformase muntele într-un gheţar. Pe tufele scunde străluceau stropi mari de apă. Aproape se vedea răcoarea urcînd vineţie, în valuri, din văi spre piscurile goale.

Convoiul, tremurînd din ce în ce mai viguros, era aproape umoristic. Spînul, înzorzonat cum era cu lanţurile, părea un fel de împărat, iar ceilalţi doar nişte însoţitori ai lui, fericiţi că se găsesc atît de aproape de el.

— Trebuie să facem un foc undeva, zise Nabú. O gripă tocmai acum ar fi cu totul nerecomandabilă. Cînd activitatea abia începe. Trebuie să rezolvăm cu asta (şi arătă spre personajul din lanţuri), apoi, peştera. Ce inventar e de făcut acolo...

— Sigur, trebuie să ne uscăm undeva, spuse vînătorul. E foarte aproape un adăpost. Un soi de cabană improvizată. Un punct de pîndă. În zece minute sîntem acolo.

Se instalară, în mai puţin de zece minute, într-o construcţie de lemn, netencuită. Aprinseră repede un

foc, se așezară în jurul vetrei, cu spînul lîngă ei, iar Nabú se duse pe afară să caute lemne uscate.

— Ei, să începem povestirea, propuse vînătorul. Jerry, spune tu mai întîi cum ai ajuns în cea mai păcătoasă hrubă din cîte mi-a fost dat să văd.

— Cum să ajung ?... M-am înfiinţat în camionul cu care era afurisitul, să-l pîndesc. Nici n-am apucat să mă reculeg, că maşina a pornit. Nu pot încă să-mi dau seama dacă el ştia că sînt acolo, sau a plecat întîmplător...

— Am ştiut foarte bine, preciză spînul cu vocea sa hodorogită. Asta şi aşteptam. Îmi convenea de minune.

— Bravo, spînule ! exclamă vînătorul. Ne ajuţi la reconstituire... Şi tu, Jerry, ce-ai făcut ?

— N-am mai făcut nimic. Am fost transformat în prizonier şi am ajuns aici, unde m-aţi găsit. M-a terorizat dumnealui... dar despre asta să vorbim altădată. Eram sigur că nu mai văd soarele în veci...

— Dar, încă n-am făcut prezentările, o luă vînătorul metodic. Să începem cu dînsul, că-l văd mai zgribulit. Dacă i-am cere-o, nu ne-ar spune o iotă, de aceea îmi iau eu sarcina de a-l recomanda.

Vînătorul se aşează mai comod pe un butuc de brad, rupse o bucată de ziar şi-şi răsuci o ţigară.

— Aici nu ne putem aproviziona prea uşor, explică el, văzînd că băieţii îi studiază ţigara cu un interes deosebit. Ne procurăm o cantitate bună de tutun,

hîrtie și... ne descurcăm. Prefer, bineînțeles, țigările de-a gata, dar, cînd ni se termină...

— Nu, ne uitam doar așa... îngăimă Tino.

— Spuneți drept, vă uitați pentru că în fortăreață v-ați întîlnit cu astfel de țigări... Vînătorul de vulturi avea aceleași obiceiuri.

— Avea o barbă fioroasă, săriră copiii, dar, altfel, credem că era de partea noastră.

— Eram nebărbierit atunci... Nu chiar atît de fioros cum vi s-a părut vouă, dar erați speriați, treziți din somn... Explicabil. Am rîs de m-am potopit văzîndu-mi mutra în jurnalul vostru. Care m-a desenat?

— Tino, veni Jerry cu demascarea, după ce se codiră amîndoi un timp.

— Mi-ați făcut niște picioare enorme. Mă rog, așa cum le-ați văzut de jos, le țineam spînzurate deasupra voastră, cum stăteam în spărtura zidului. Dar ne-am îndepărtat de subiect și am uitat să vi-l prezint pe dumnealui... Canalia asta a fost la vremea lui custode la un muzeu. Spre sfîrșitul războiului, în timpul unui bombardament, mai multe clădiri au fost distruse, între care și depozitele muzeului și chiar o aripă a clădirii principale. Mai multe persoane au pierit, unii nici n-au mai fost găsiți. Au venit echipe de salvare și, odată cu supraviețuitorii, au fost recuperate și mare parte din piesele de muzeu : tablouri și alte obiecte. Eu eram copil, făceam parte dintr-o

formație voluntară care intervenea în asemenea împrejurări. Atunci căram lucrurile amenințate de foc. Îți vine să și rîzi, dar duceam statuile romane cu targa, ca pe niște răniți vii. Erau amfore cu grîu carbonizat ; le feream și pe acelea de foc, să nu mai ardă o dată. Printre cei dispăruți se număra și excelența de colo, care a avut însă grijă să se facă pierdut împreună cu o mare zestre din averea muzeului. În condițiile de atunci nu s-a putut stabili exact ce lipsește, decît mult mai tîrziu. Părea însă exclus să mai poți da de urma vreunui lucrușor. Hoțul dosise totul bine și nu s-a mai arătat nici el. Un timp s-a crezut stăpîn pe o mare comoară și și-a făcut desigur planuri fabuloase. În vremuri tulburi i-ar fi mers de minune. Cum însă vremurile au obiceiul de a se limpezi, ca și apa, a început să-l cutreiere neliniștea, teama. Dădea din colț în colț, acolo unde o fi stat ascuns. Nu mai putea scăpa mult timp nedescoperit. A cărat tot inventarul furat în munte, într-un loc ce i se părea mai nedibuit. Cînd, cu ajutorul cui ? — rămîne de stabilit. Ce-o fi mocnit în capul lui e mai greu de dedus. O fugă, transportul clandestin al tezaurului peste hotare ? Ceva cam în genul ăsta. Destul că, posesor al unei averi inestimabile, era tot mai crîncen hărțuit de mizerie. Trăia ca o sălbăticiune hăituită, era încolțit de foame. S-a apucat de furat prin satele de sub munte, a început să cumpere

de mîncare de la ciobani în schimbul cîte unui obiect preţios. Norocul nostru şi nenorocul lui a fost că unul dintre „clienţi" a ajuns să fie prietenul meu Nabú, care văd că nu mai vine cu lemnele şi focul e gata să se stingă. Nabú şi-a dat seama că la mijloc nu e lucru curat. Mi-a arătat un corn pentru praful de puşcă, adică mi l-a oferit, ştiindu-mă vînător. Catastrofa asta nu dădea de la început lucrurile de metal, dar, neavînd încotro, a mai scos şi din acelea. Nabú îmi aducea tot ce primea de la el. Atunci mi-am dat seama că ipoteza mea nu e greşită, că mă găsesc pe drumul cel bun. Îl urmăream de peste zece ani. Nu-i dădusem de urmă, nici nu ştiam dacă mai trăieşte, dar bănuiam că trebuia să fi fugit undeva cu tot ce furase. Într-o localitate nu se putea ascunde, am început să bat munţii. Cînd Nabú mi-a arătat primul vas, un pahar ceva mai mare decît un degetar, din argint aurit, s-a lămurit totul...

— Noi credeam că în cetate...

— Nu, acolo n-are nimic. Dormea din cînd în cînd, să fie mai aproape de satele pe unde acţiona, dar nu a ascuns nimic acolo. Era uşor de descoperit. Acolo ţinea numai un cîine închis, singura vietate ce-o cultiva în preajma lui, şi care l-ar fi părăsit dacă scăpa din beci. Exact, să nu uităm să scoatem bietul animal de sub dărîmăturile alea. I-l dăm lui Nabú, voi bănuiesc că n-aveţi ce face cu el.

— Îl iau eu acasă, se oferi Jerry.

— Eu l-aș duce, dar nu știu dacă e voie să transporți cîini pe tren, interveni Tino.

— Vedem noi ce facem cu el. Uite-l și pe Nabú. Ce faci, colega ? Aduci un stînjen de lemne ! Vrei să ne ții toată iarna aici ?

— Mi-e milă de oaspetele ăsta, se strîmbă ciobanul spre spîn, și vreau să-i oferim condiții cît mai optime. Mulțumit, maestre ?

— Din cale-afară, se zborși spînul. O să vă mulțumesc eu în curînd, n-aveți grijă.

Se ferea de foc. Stătuse tot timpul atît de aproape de jar că lanțul i se înfierbîntase și-l ardea la încheieturile mîinilor. Acum se așezase cu spatele la vatră.

— Trebuie să explorăm și Iezerul Bistrei, zise Nabú. Oamenii pe aici cred în solomonari. L-au văzut scăldîndu-se acolo, spurcînd apa, aș zice eu, și trebuie să vedem dacă n-a ascuns și pe acolo ceva.

— N-am ascuns nimic, declară spînul clar, cum ar declama. M-am scăldat, dar de ascuns n-am ascuns nimic. Mai duceți-vă și dracului cu presupunerile voastre !

— Asta o să vedem noi, zise vînătorul, dacă ai ascuns ceva sau nu. Știți, noi puteam să-l prindem de mult, se adresă cu seriozitate copiilor, dar ne era teamă că nu aflăm ascunzătoarea. E încăpățînaaat. Abia cu ajutorul vostru i-am dibuit bîrlogul.

— De asta ce părere ai, se adresă Tino vînătorului, întinzîndu-i fibula.

— Aramă curată, răspunse omul ce-şi ţinea arma cu două ţevi între genunchi. A vrut să vă înduce în eroare, ca şi cu corecturile de pe jurnal...

— Deci tu ai tras atunci, cînd cu furtul caietului... zise Jerry.

— Eu, fir-ar să fie, şi atunci, şi la casa pădurarului şi la „Vila Milly". Nu vream să-l chiar găuresc, degeaba mă tot dăscălea Nabú, dar mă enerva, ceva nemaipomenit.

— Şi cum a ajuns jurnalul la tine ?

— Asta-i poveste ceva mai lungă şi prefer să nu vă plictisesc deocamdată cu ea. V-am avertizat doar să vă feriţi de spîn, că-i al dracului. V-am pregătit locul de culcare, după cum v-am făcut şi focul în prima noapte. Era cam rece.

— Şi cojocul pe cînd urcam spre peşteră ? întrebă Tino.

— Ţi l-a pus Nabú. Amîndoi te-am urmărit tot timpul drumului. Deduceam că ai dat de urma lui Jerry, din moment ce ai fugit. Eram siguri că n-o iei la sănătoasa fără motiv.

— Şi oasele ? se cutremură Tino la amintirea scheletelor din lacul subteran.

— Erau nişte sărmane schelete, furate tot din muzeu, explică vînătorul. A vrut să sperie lumea, să

nu pătrundă nimeni mai departe în peșteră. Și-a și găsit oamenii...

Odaia de bîrne luase un aspect familiar. Se încălzise, focul își urca limbile pînă aproape de grinzile negre, în jurul lui, pe suporturi improvizate, hainele ude ale lui Nabú și ale vînătorului se uscau treptat. Grupul stătea strîns lîngă foc, alături de spîn care privea în pămînt, aruncînd doar din cînd în cînd uitături amenințătoare spre ceilalți, neputincioase în același timp.

— Prima etapă a căutărilor noastre s-a încheiat, conchise Nabú. Pe Jerry o să-l ducem în tîrg, și-l scuzăm față de părinți. Pe Tino n-o să-l putem însoți pînă la București, dar îi dăm și lui o scrisoare, să-i îmblînzim familia. Aportul lor a fost, orice s-ar spune, substanțial în descoperirea comorii.

Copiii schimbară niște priviri complice.

— Părerea noastră, spuse Jarry, e să desenăm triunghiul roșu pe harta expediției. Propun ca vînătorul să traseze prima latură...

— Ba Nabú, se apără vînătorul. La el au ajuns primele piese din tezaur.

— Ba ei, zise Nabú, zgîndărind jarul. Ei au descoperit ascunzătoarea.

Copiii n-avură încotro și traseră fiecare cîte o linie, acolo unde, pe hartă, s-ar fi găsit peștera. Dădură caietul mai departe și vînătorul mai trase o linie, iar Nabú alta.

— Triunghiul a ieșit pătrat, constată ciobanul, dar n-are a face. Important e că înăuntrul lui închide locul comorii.

— Corect ? întrebă vînătorul pe spîn, vîrîndu-i pagina sub ochi.

— Blestematilor ! urlă acesta. Și ridică brațele spre pod, scuturînd lanțurile într-un zdrăngănit amarnic.

EPILOG

Trenul gonea, cu o oarecare precauție. Era noapte adîncă, de început de toamnă. Defileul Jiului își expunea, cu o ușoară emfază, viaductele, tunelurile dese, cotiturile lui stîncoase fără de sfîrșit. Undeva, jos, la mare adîncime, se ghicea apa alergînd în aceeași direcție.

Călătorii din compartiment, după ce tăcuseră un timp, studiindu-se indiscret, începeau să înfiripe discuții, să se familiarizeze unii cu alții. Fiecare raporta celorlalți unde a fost, ce-a căutat acolo și încotro merge. În afară de Tino, mai erau trei turiști care se întorceau din Retezat, două femei cu o fetiță din Oltenia, care fuseseră la Petroșani și se întorceau acasă și un ceferist ce avea niscai treburi la București. Tino, spre a scăpa de explicații, se chinuia să adoarmă.

Tocmai se gîndea la Jerry. Figura spălăcită a prietenului îi apărea mai reliefată decît atunci cînd o privea în realitate. El acum e acasă, între ai săi, poate a trecut şi peste momentul dificil al lămuririlor, a adormit sau stă şi el şi se gîndeşte la vînător, la Nabú, la spîn şi, desigur, la el, la Tino.

Ţinea ochii abia mijiţi, opriţi absent pe ziarul ce-l frunzărea ceferistul, aşezat pe banca din faţă.

Adormise ? Visa ? I se păru că pe pagina pestriţă, vărgată de titluri mari, zăreşte o clipă figura lui Jerry. Ba parcă era şi a lui alături. Deschise ochii mari şi privi. Dar chiar atunci omul întoarse ziarul altfel, expunîndu-i un clişeu ce reprezenta Pietrele Doamnei.

— Extraordinar ! exclamă imediat ceferistul. Ia uitaţi-vă ! şi vîrî ziarul sub ochii excursioniştilor.

— *„Doi elevi descoperă o comoară fabuloasă“*, citi tare unul dintre aceştia. *„O vacanţă neobişnuită...“*, parcurse mai departe subtitlurile reportajului, sărind deocamdată textul. *„Urlete străine în fortăreaţa pustie“... „Stîna cu vase de argint“... „Zi de tîrg cu o răpire misterioasă“... „Omul din umbră“... „Pe urmele spînului“... „Comoara din peştera scheletelor“.*

— Ia să-i vedem pe eroi ! se strînse tot grupul deasupra ziarului. Ăştia-s, dom'le ? Phii ! ia te uită la ei !

Pe spîn nu-l dă ? „*Vom reveni cu noi amănunte...*“ Așa, da ! Ca-n romane... Ar trebui să descrie totul în „*Clubul temerarilor*“...

Tino își acoperise fața și se prefăcea că doarme. Inima îi bătea cumplit. Era limpede că nu va mai ațipi o secundă. Cît o mai fi pînă la București ? Pe unde ne aflăm ? Ei, vom ajunge noi... Iar în Gara de Nord, prima grijă va fi să alerge spre chioșcul de ziare.

Redactor : DUMITRU CESEREANU
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 06.01.1969. Bun de tipar 20.02 1969. Apărut 1969. Comanda nr. 9226. Tiraj 100 140. Hîrtie ziar de 56 g/m². 700×1000/32. Coli editoriale 1,75. Coli de tipar 2. A. 21 258. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 90 082 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

EDITURA TINERETULUI
Lei 1,50